

Η ΕΥΪΑ.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

(Συνέχεια, ὄρα φυλλάδιον 40)

Ἡ Λουΐζα ἐφρόνει ὅτι τὴν ἡγάπα ὁ Γάστων καὶ ἐν τῇ γλυκεῖᾳ πεποιθήσει τῆς δὲν ἐδίστασε νὰ ἐκθέσῃ εἰλικρινῶς τὴν στενοχωρίαν τῆς οἰκογενείας τῆς. Ὁ Γάστων προσέφερε πολλάκις τὴν ὑπηρεσίαν του, ἀλλ' ἡ Λουΐζα, τῆς ὁποίας τὰ ὠραία ἐργόχειρα εὗρισκον καθεκάστην πλειοτέρους ἀγοραστάς, ἀπηγόρευσε ῥητῶς εἰς αὐτὸν ἐποιοιנדήποτε βῆμα. Ὁ Γάστων ὤμοσεν ὅτι θέλει τῇ ὑπακούσει, καὶ ὑπήκουσεν.

Ἡ Λουΐζα ὁμῶς, ἥτις ἡγάπα τὸν νέον, ὑπέθεσεν αὐτὸν ἐπιόρκον. Καὶ εἶναι ἀξία συγγνώμης. Διότι παρὰ τὴν ἀδικίαν καὶ ἀγνωμοσύνην προσετέθη καὶ τρίτον τι πάθημα, ἡ ζήλοτυπία. . . . Ἀλλὰ καὶ πάντα μετεμελήθη.

Ἐν τούτοις ἡ Εὐα εἰσῆρχετο φέρουσα στέμμα ἐξ ἱασμῶν.

Δάκρυ, ἀλλ' ἤδη ἦτο δάκρυ εὐγνωμοσύνης, ἔβρεξε τὰ βλέφαρα τῆς Λουΐζης καὶ κατέβη βραδέως ἐπὶ τῶν φλογερῶν παρειῶν τῆς. Τότε ἡ καρδιά τῆς ἔλαβεν ἀναψυχὴν τινα. Δὲν ἤκουσε πλέον τοὺς ψιθυρισμοὺς τῆς Κλαρίσσης, οὐδ' ἐπαρτήρησεν ὅτι πολλοὶ νέοι προσῆλθον καὶ τῆς ἐζήτουν ἓνα ἀντίδορον. Εἰσῆρχετο ἡ Εὐα καὶ τὴν Εὐαν μόνην ἔβλεπε.

— ὦ! εἶναι ἄγγελος! ἐψιθύρισε μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

— Τὸ εἶπετε, κυρία, εἶναι ἄγγελος! ἀπεκρίθη ὁ Γάστων, λαμβάνων τὴν χεῖρά τῆς.

Ἡ Λουΐζα ἀνέκυψεν, ἐσπόγγισε τὰ ὄμματα τῆς καὶ ἠκολούθησεν εἰς τὸν χορὸν τὸν προσεκτικὸν κύριον ὥστε τὰ πάντα παρετήρησε, τὰ πάντα ἤκουσε καὶ ἐνόησεν, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ Λουΐζα εὐρέθη ἐν τῷ κύκλῳ τῶν νεανίδων.

Ἡ Εὐα, ὁδηγουμένη ὑπὸ τοῦ χορευτοῦ τῆς διέβη πλυσίον τῆς, καὶ στρεφόμενη,

— Γάστων, εἶπε, μεθ' ὑφους γλυκείας οἰκειότητος, κάμε μὰς βιβαλί.

Αἱ δύο νεανίδες εὐρέθησαν τότε ἡ μία ἀπέσταντι τῆς ἄλλης. Τὰ βλέμματά των συνηντήθησαν. Ἡ διακῆς εὐγνωμοσύνης τῆς Λουΐζης προὐκάλεσεν αἴφνης τὴν συμπάθειαν τῆς Εὐας.

— Τί θελκτικὴ νέα! γνωρίζετε ποία εἶναι, κύριε, εἶπεν ἀποτεινομένη πρὸς τὸν χορευτὴν τῆς

— Ὅχι, κυρία, ἐψιθύρισεν αὐτός.

— Θεέ μου! ἔλεγεν ἡ Λουΐζα εἰς τὸν Γάστων; μὲ γνωρίζει λοιπόν; πῶς μὲ βλέπει! . .

— Ἡ Εὐα δὲν γνωρίζει ποία εἶσθε. Θὰ μ' ἐρωτήσῃ βεβιαῶς τὸ ὄνομά σας. Λέγων αὐτὸ δὲν θέλω τῆς εἰπεῖ κανὲν ἀπὸ τὰ μυστικά τῆς οἰκογενείας σας.

— ὦ! τόσον καλλήτερα! . . . ἐκραύγασεν ἡ Λουΐζα.

— Πρὸ ὀλίγου ὠχριάσετε, ἐρυθριάσετε, ἤκουον, παρετήρουν.

Ἡ Λουΐζα ἔνευσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐν ἀμηχανίᾳ.

— Ἐλάνθασθην, ἐπανελάβεν ὁ Γάστων, σὰς ἀγαπᾷ, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸ ὄνομά σας. Ἡ πρόνοια αὐτῆς ἄρχεται ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν, καὶ ἐγὼ πρὸ ἐνὸς ἔτους σὰς εἶδον, εὐτύχησα νὰ σὰς γνωρίσω . . .

Ἐκφρασις εὐτυχίας ἠκτινοβόλησεν ἐπὶ τοῦ ὠραίου προσώπου τῆς Λουΐζης.

— Πρὸ ὀλίγου λοιπόν, εἶπε μετὰ στιγμιαίαν διακοπὴν, ἐμμαντεύετε τοὺς διαλογισμοὺς μου;

— ἤκουον τοὺς λόγους τῆς Κλαρίσσης ὑπέφερον ὅσον καὶ ὑμεῖς, καὶ ἤμουν ἀνυπόμονος νὰ δικαιολογηθῶ.

— ὦ Γάστων! πόσον ἀγαθοτέρα ἐμοῦ εἶναι ἡ ὠρία ἐξαδέλφη σας! . . .

Ἐγίνοντο τὰ μέρη (frojures) τοῦ ἀντιχοροῦ. Ἡ χεὶρ τῆς Εὐας δὲν ἐβράδυσε νὰ ἐγγίσῃ τὴν τῆς Λουΐζης. Αἱ δύο κόραι ἀνεσκίρτησαν ἀθρόον.

Ἡ Εὐα θὰ ἐφάνη πολλὰ ἀφηρημένη εἰς τὸν χορευτὴν τῆς. Δὲν ἔπαυσε παρατηροῦσα τὴν Λουΐζαν καὶ τὸν Γάστων; ἐταράσσεται, ἡσθάνεται παράδοξόν τινα ἀνησυχίαν,

— Διὰ τί ἡ ἄκρα αὕτη συγκίνησις; ἡρώτα ἑαυτήν. ὦ! . . πῶς πάλλει ἡ καρδιά μου! τρέμω, ὑποφέρω, τὰ ὄμματα μου σκοτιζοῦνται! . . . Τί ἔχω ἄρα; . . . Τίς νὰ ᾔναι αὕτη ἡ νέα, καὶ τί νὰ τῆς λέγῃ ὁ Γάστων . . . Ἐπρόφεραν, μὲ φαίνεται, τὸ ὄνομά μου. . .

Ὁ Γάστων ὠμίλει τῆς Λουΐζης μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

— Ἡ Εὐα δὲν ἀνῆκει εἰς τὴν γῆν, ἔλεγεν εἶναι πλάσμα τοῦ οὐρανοῦ, ὅπερ πρέπει νὰ ἐπικαλῆται τις γονυπετῶς. Τὸ σέβας, τὸ ὅποιον μ' ἐμπνέει, μ' ἐμποδίζει νὰ βλέπω καὶ αὐτὴν τὴν καλλονὴν τῆς. Ἐχω πρὸς αὐτὴν λατρείαν, ἀλλὰ σέ, Λουΐζα, σὲ ἀγαπῶ. . .

Ἡ Λουΐζα ὑπέτρεψε.

— ὦ! μὴ ὀργισθῇς ἐκ τῆς ὁμολογίας ταύτης. Μ' εἶναι συγκεχωρημένον νὰ τὴν εἰπῶ. Τὴν κυριακὴν κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας, ὁ πατήρ σου ἔστερξεν εἰς τὴν αἰτησίαν μου. Ἡ εὐτυχία μου, Λουΐζα τοῦ λοιποῦ κρέμαται ἀπὸ σέ μόνην.

Ἡ νεᾶνις δὲν κατόρθωσε νὰ ὑποκρύψῃ τὴν χαρὰν τῆς. Τὸ μειδίαμά τῆς ἐπλήρου ὅλας τὰς εὐχὰς τοῦ Γάστωνος, ὅστις ἐπανελάβε τὸν λόγον του, μετὰ φωνῆς τεταραγμένης.

— ὦ! δὲν ἐθριάμβευσα ἄνευ ἀγῶνος. Φιλτάτῃ Λουΐζα. Πολλὴν ὥραν ὁ πατήρ σου ἀντέτατε τὴν ἀθλίαν θέσιν του. αὖ δὲν στέργει ποτὲ, μ' ἔλεγε, νὰ συνδέσῃ τὸ μέλλον μου μετὰ τῆς δυστήνου τύχης τῆς οἰκογενείας του. Ἐγὼ τῷ ἔλεγον περὶ τοῦ ἐρωτός μου, ἐκεῖνος δὲ μὲ ἀπεκρίνετο, διηγούμενος τὰ δυστυχήματά του. —

« Συγχώρησον, τῷ εἶπον, ὥστε εἰς υἱός σας νὰ ἐλατῶται διὰ τοῦ ζήλου τοῦ τὰς προσπάθειάς τῆς Λουίζης. Ἐν ἤτοι πλούσιος ἤθελες μὲ ἀποβάλει; ἢ ἤθελες μὲ νομίζει ἀνάξιον νὰ συμμερισθῇ τὴν τύχην τῆς;

Αἱ υἱοὶ καὶ ἀρεταὶ τῆς ἔτι πλέον τῆς καλλονῆς τῆς μὲ ἐθέλξαν. Ἐν ἤτοι προωρισμένη διὰ τὰ πλούτη καὶ τὰ μεγαλεῖα, ὡς ἡ Εὐα, π. χ. θὰ ἤμην ἄφρων, ἐν ἐτόλμων ν' ἀποβλέψω εἰς τὴν χίτρα τῆς, ἀλλ' ἡ Λουίζα σας εἶναι ἡ σύντροφος ἥτις ἀνήκει εἰς πτωχὸν καὶ ἐργατικὸν νέον, ὡς ἐμέ. Εἶναι γενναία καὶ ἀφωτισμένη, ἔρχομαι νὰ σας ἱκετεύσω νὰ δεχθῆτε τὴν ἀρσίσωσίν μου καὶ τὴν γενναιοτητά μου. Τέλος, νικηθεὶς ἀπὸ τὰς παρακλήσεις μου μ' ἔτεινε τὴν χεῖρά του. Κατέδρεξα αὐτὴν μὲ δάκρυα χαρᾶς. Εἶτα ὁ γέρον λαβὼν με εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ « ἄ; ἀποφασίσῃ ἡ Λουίζα! ἐκράυγασε. » Μὲ ποῖαν ἀνυπομονήσαν σὲ περιέμενα ἀπόψε! Ἡ μητέρα σου θὰ ἐπληροφορήθῃ περὶ τῆς αἰτήσεώς μου, καὶ αὖριον, ἂν συγκατανεύσῃ, ὅχι μόνον ὡς φίλος ἀλλὰ καὶ ὡς μνηστήρ θέλω εἰσέλθει εἰς τὴν οἰκίαν τῶν γονέων σου.

— Ὁ Γάστων... μνηστήρ μου!... ἐπιθόριστεν ἡ νεάνις. Ὁ Θεέ μου! πόσον εἶμαι εὐτυχής!..

Ἡ Εὐα καὶ αὐτὴ ἦτο εἰς στιγμήν νὰ ὑποπέσῃ εἰς παράδοξον συγκίνησιν δι' ἐσχάτης προσπάθειας κατάρθωσε νὰ νικήσῃ αὐτήν. Ἀλλ' ὠχρίασε τοσοῦτον, ὥστε ὁμοίαζεν ἀλαβάστρινον ἄγαλμα. Ἐλειποθύμει, ὅτε ἐκάθισε μετὰ τὸ τέλος τοῦ χοροῦ ὅχι μακρὰν τῆς Κυρίας Καστελέτου καὶ Ρουβραί, αἵτινες εἰς γωνίαν τινα, συνωμίζουν τότε ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ἀλλὰ μετὰ ζωηρότητος...

Ἡ Εὐα τρέμουσα πάντοτε, παρετήρει τὸν Γάστων καὶ τὴν Λουίζαν, συγχρόνως δὲ, ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ ἐρεθισμοῦ τῶν νεύρων τῆς ὡς ν' ἀπέκτιψε διπλασίαν ἀκοῆς δύναμιν ἠδυνήθη ν' ἀντιληφθῇ ἐκάστης λέξεως, τῆς συνομιλίας τῶν δύο γυναικῶν.

— Δὲν δύναται νὰ φαντασθῇ πόσον ἡ ὑπανδρεία αὐτῇ μὲ ἡσυχάζει, ἔλεγεν ἡ Κ. Καστελέτου. Ἐφροδύμην πάντοτε μήπως ὁ ἀνεψιός μου ἐρωτεύθῃ τὴν Εὐαν, διότι ἡ Εὐα εἶναι τόσον ὠραία, τόσον εὐαίσθητος καὶ γενναία, ὥστε ἀδύνατον νὰ τὴν γνωρίσῃ τις καὶ νὰ μὴ τὴν ἀγαπήσῃ. Ὁ Γάστων τὴν ἡγάπα ἤδη ὡς ἀδελφὴν. Ἐβλέποντο διηνεκῶς ὅσον καὶ ἂν ἐπροσπάθουν νὰ τοὺς ἐμποδίσω, χωρὶς καὶ νὰ ὑποπιεσθῇ τὸν κίνδυνον ὁ μαρκίων... Δύο ἢ τρία ἔτη ἤμην εἰς τ' ἀγκάθια. Ἡ Εὐα καὶ ὁ Γάστων γνωρίζονται ἀπὸ μικροί. Φοβερὰ οἰκειότης ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν ἡ Εὐα ἀπέδιδε πρὸς τὸν Γάστων ἀδελφικὰς φιλοφροσύνας. Ἐτρεψε διὰ τὸν πτωχὸν ἀνεψιόν μου.

— Εἶναι βέβαιον, ὅτι ἡ Κ. Εὐα, ἔχουσα τοιαύτην καταγωγὴν καὶ κατάστασιν, θέλει συνάψῃ ἀνάλογον συνοικέσιον, εἶπεν ἡ Ρουβραί. Ἄς συγχρῶμεν ἀλλήλας διττῶς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιχειρήσεως. Ὁ γηραιὸς ἱππότης Μερφεὼν ἐφαί-

νετο δέκα ἔτη νεώτερος, ὅτε μὲ διεκoinώσε τὰ περὶ τῆς ἐν τάξει προτάσεως τοῦ Γάστωνος.

— Κ' ἐγὼ πρὸ ὀλίγου ἔλεγον εἰς τὸν Κ. Μαρκίωνα ὅτι εἶχα τοιαύτην ἐλπίδα, ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζον ὅτι τὸ πρᾶγμα καὶ ἐτελείωσε.

— Ναί, ἐτελείωσεν, εἶπεν ἡ Κ. Ρουβραί μειδιῶσα, διότι αἱ δύο γηραιαὶ φίλαι δὲν ἔπαυσαν παρατηροῦσαι τὸν Γάστων καὶ τὴν Λουίζαν.

— Ὁ ἀνεψιός μου, ἐπανέλαθεν ἡ Κ. Καστελέτου, ἐντὸς ὀλίγου προδιβάσεται. Ἐχει στάδιον, καὶ πρὸς τοὺς, δὲν θ' ἀποποιηθῇ τὰ ὠρελήματα, τὰ ὅποια ὁ καλός μας ἐξάδελφος, ὁ μαρκίων θέλει τοῦ ἀσφαλίσαι διὰ προικοσυμφώνου. Τὴν οἰκογένειαν λοιπὸν τοῦ Μερφεὼν ἀναμένει ἡ εὐπορία.

— Ἡ Λουίζα εἶναι ἀξία τῆς εὐτυχίας ταύτης, προσέθηεν ἡ Κ. Ρουβραί.

— Ὅταν θὰ μὲ ᾔναι συγχωρημένον νὰ εἰπῶ εἰς τὴν Εὐαν, ὅτι ὁ ἐξάδελφός τῆς Γάστων νυμφεύεται τὴν ὠραίαν προστατευομένην τῆς, ἄ! εἶμαι βεβαία, ὅτι θὰ καταχαρῇ.

Ἡ Εὐα ἀκούσασα τὰς λέξεις ταύτας, ἐνόησε τέλος τὰ πάντα ἀποσπῶσα ἀπὸ τῆς κόμης τῆς μικρὸν κλῶνα τῶν ἀνθῶν τῆς, τὸν ἐθεώρησεν ἐπ' ὀλίγον, εἶτα ἐνέβλεψε τὴν Λουίζαν καὶ τὸν Γάστων, καθηρένους πλησίον, βυθισμένους εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν καὶ λησμονούντας ὅλως τὰ περὶ αὐτοὺς.

— Πόσον εἶναι εὐτυχεῖς! ἐσκέφθη.

Ἐν τούτοις ὁ χορὸς ἐνεψυχοῦτο αὐτῆς. Ἡ Ἀλβερτίνη, ἡ Βαλερία, ἡ Λουκία, ἀφίνοντο εἰς τὴν εὐθυμίαν τῆς ἡλικίας των, ἀλλ' ἡ Κλαρίσσα, ἥτις παρετήρει μετὰ κεκρυμμένης ζηλοτυπίας ὅτε μὲν τὸν Γάστων, ὅτε δὲ τὴν Λουίζαν, ἄλλοτε δὲ τὴν Εὐαν, σκεπτικὴν καὶ ἀποποιηθεῖσαν δέκα προσκλήσεις, ἡ Κλαρίσσα ἐφώνησεν αἶφνης.

— Ἡ Κ. Εὐα ἐλειποθύμησε!

Ἡ μουσικὴ εἰσέλασεν, ὁ Γάστων ἔτρεξε πρὸς τὴν ἐξαδέλφην του, καὶ πρώτη ἡ Λουίζα λαβούσα εἰς τὰς χεῖράς τῆς, τὰς παγωμένας χεῖρας τῆς Εὐας, ἔφερεν αὐτὰς εἰς τὰ χεῖλη τῆς.

Ἡ Εὐα ἤνοιξε μετ' ὀλίγον τοὺς ὀφθαλμούς, ἐγνώρισε τὴν Λουίζαν γονυκλιτῇ πρὸ αὐτῆς, τὸν Γάστων κεκλιμένον πλησίον τῆς, ἐμειδίασεν αὐτοῖς μετ' ἐκφράσεως ἀγγελικῆς γλυκύτητος καὶ ἀποτεινομένη εἰς τὴν κόρην,

— Δὲν μὲ γνωρίζετε, εἶπεν, ἀλλὰ θέλω νὰ ᾔμαι φίλη σας, θὰ ἔλθετε νὰ μὲ ἰδῆτε... ναί;

Τὸ μικρὸν κλώνιον τῆς ἰάσμεως, τὸ ὅποιον ἡ Εὐα ἀπέκοψεν ἀπὸ τοῦ ἰδίου μετώπου τῆς ἔμεινεν εἰς τὴν χεῖρα τῆς Λουίζης. Ἡ δὲ Κ. Καστελέτου, βοηθουμένη παρὰ τοῦ Γάστωνος μετέφερον τὴν Εὐαν εἰς τὸν πύργον τῆς. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἀνεχώρει καὶ ἡ Λουίζα.

Ἡ Κλαρίσσα δὲν ἔλειψε ν' ἀποδώσῃ τὴν λειποθυμίαν τῆς Εὐας εἰς ἐπίδειξιν εὐαισθησίας καὶ τοῦτο μὲν ἔλεγε πρὸς τὰς νεάνιδας Ἰουλίαν, Βαλερίαν, Λουκίαν καὶ Ἀλβερτίνην, ἀλλὰ διεκoinώσεν εἰκασίαν ἥττον ἄθῳαν εἰς τὸν ὑποκόμητα Λα-

περλιέρον, ὑποκείμενον τοῦ ἐβδόμου γαμικοῦ οὐ-
νεῖρου της.

— Ἡ Εὐα, εἶπεν, ἐλειποθύμησεν ἀπὸ ζηλοτυ-
πίαν καὶ ἀγανάκτησιν, παρατηροῦσα τὰς περιποιή-
σεις τοῦ ἐξαδέλφου της πρὸς τὴν προστατευομένην
τῆς Κ. 'Ρουβρὰ.

Ἀνέπτυξε δὲ τὸ θέμα τοῦτο τόσον πνευματω-
δῶς, ὥστε ὁ ὑποκόμης, ἀνὴρ νουνεχὴς καὶ ἀγα-
θός, ἐλησμώνητε δι' ὅλου τοῦ χειμῶνος νὰ τῇ ἀπο-
τείνῃ πλέον τὸν λόγον. Τὸ ἐφεξῆς θέρος, ἐζήτησε
καὶ ἐνυμφεῖθαι τὴν Λεονώραν, ὅπερ δὲν ἐμποδίζει
τὴν Κλαρίσσαν νὰ ἔχῃ ὅσον οὐδέποτε πνεῦμα.

Β'.

Τῆς Εὐας ἡ νύξ ἦν φρικώδης. Ἐβασάνισε τὴν
νέαν φρενήτις πυρετός, καὶ οἱ ἱατροὶ, οἵτινες ἐπρο-
σπάθουν νὰ κατήσυχάτωσι τὸν γηραιὸν μαρκίωνα
καὶ τὴν παιδαγωγόν, δὲν ἔκρυψαν εἰς τὸν Γάστω-
να, ὅτι ἡ κατάστασις τῆς ἐξαδέλφης τοῦ ἦτο δυσά-
ρεστος. Καὶ ὁ Γάστων καὶ ἡ Λουίζα ἦσαν ἀνῆσυ-
χοι καὶ τεταραγμένοι, ὅμως δὲ οἱ ἀρράχθωνές των
ἐτελέσθησαν, καθὰ προαπεφασίσθη.

Εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Πύργου ἐπεκράτει πένθιμος
σιωπὴ.

Ἡ Εὐα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν συνήθη ἡσυχίαν καὶ
γαλήνην της, ἀλλ' ἡ ὥχρότης, ἡ ἀτονία αὐτῆς ἦν
μεγίστη.

— Εὐα, φίλτατον τέκνον μου, εἶπεν αὐτῇ ὁ γη-
ραῖός μαρκίων εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὅ-
ταν ἐνθυμηθῶ τί μ' ἔλαγες πρὶν ὑπάγῃς εἰς τὸν χο-
ρόν, ἐλέγχω ἑμαυτὸν πικρῶς, ὅτι σ' ἐβίασα εἰς
τοῦτο.

— Νὰ μὴ λυπησῇ, πάππε, διότι ἐγὼ χαίρω μά-
λιστα, ἰδοῦσα ἐκεῖ τὴν νέαν, τὴν ὁποίαν μέλλει
νὰ νυμφεῖθαι ὁ ἐξαδελφός μου Γάστων. Θέλω νὰ
ἦναι αὐτὴ ἡ καλυτέρα φίλη μου.

— Τέκνον μου, ἐπανέλαβε λέγων ὁ μαρκίων.
Μὴ ἐπιθυμῇς τι; ὁμίλει, ἐμπιστεύσου εἰς ἐμέ.

— Τί δύναμαι νὰ ἐπιθυμήσω, καὶ τί μὲ ἡρνή-
θητέ ποτε;

— Βεβαίως, καὶ ὅμως, εἶπε μετὰ περισκέψεως
καὶ δειλίας τινός ὁ γέρον, ἴσως φοβεῖσθαι νὰ μὲ φα-
νερῶσῃ τὰ τῆς καρδίας σου! Δισταῶ νὰ σὲ εἰπῶ
τί φρονῶ ἐγὼ, φιλάττη μου θύγατερ, ἀλλ' ἂν αἰ-
σθάνεσαι μυστικὴν τινὰ κλίσιν...

Ἡ Εὐα ἐρρίγησε καὶ ἔνευσε τὰ μεγάλα αὐτῆς
ὄμματα.

— ... Ἡ γνῶριζε καλῶς, τοῦλάχιστον, ὅτι πο-
τὲ δὲν θὰ ἦμαι ἐμπόδιον εἰς τὴν εὐτυχίαν σου. Ἡ
ἐκλογὴ τῆς Εὐας μου δὲν δύναται ποτὲ νὰ ἦναι ἀ-
ναξία αὐτῆς.

Ἡ νέα ἐκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔμενε σιωπηλὴ.
Ἡ Κ. Καστελέτου παρετήρει αὐτὴν μετ' ὀδύνης,
καὶ

— Εὐα, εἶπε, δὲν ἀπαντᾷς;

— Τί ν' ἀπαντήσω; ἐψιθύρισεν ἡ νέα ἑρωτῶ
πρῶτον ἑμαυτήν.

— Εἶτα μετ' ἐκχύσεως καὶ ἀποτεινομένη πρὸς
τὸν πάππον της προσέθηκε,

— Ἀγαθὲ πάτερ, δὲν ἔχω λέξεις εἰς τὸ νὰ ἐκ-
φράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου καὶ τὴν ἀγάπην μου!

— Ἀπὸ τί λοιπὸν πάσχει; ἠρώτησεν ἑαυτὸν ἐν
ἀπελπισίᾳ ὁ μαρκίων.

Ἡ Εὐα ἐμαρτίνετο ἐν τούτοις, ὡς ἄνθος, ὅπερ
κατέκασαν αἱ φλογεραὶ τοῦ ἡλίου ἀκτίνες. Ἐ-
ξηλείφθη μὲν ὁ πυρετός, ἀλλ' αἱ δυνάμεις της δὲν
ἐπανῆλθον. Ἡ μόνη ἥδη εὐχαρίστησίς της ἦτο νὰ
φορῇ ἀλληλοδιαδόχως τοὺς ὠραιότερους στολισμούς
της τοὺς ἐξ ἰσμῆς.

Οἱ ἱατροὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ἐννοήσωσι τὴν ἀσθέ-
νειάν της. Ὁ ἀγχινοῦστερος αὐτῶν ἐξήτασε τὴν
παιδαγωγόν.

— Φοβοῦμαι μήπως αὐτὴ ἡ νέα, εἶπεν ὁ ἐπι-
στήμων, κατατρώχεται ὑπὸ ἠθικοῦ τινος πόνου.
Ὁ ἐναντιότης τυχῶν ἔρω; παρουσιάζει ἐνίοτε ἀ-
νάλογα συμπτώματα.

— Ἐπρολάβαμεν, κύριε, τὰ τῆς ἐρωτήσεώς σας.
Γνωρίζει ὅτι ἡ ἐκλογὴ της θέλει ἐπιδοκιμασθῇ,
ἀλλὰ δὲν ἀπῆντησε τίποτε.

— Κατὰ τὴν φρενήτιδά της μὴ ἐπρόφερε κἀνὲν
ὄνομα;

— Κἀνὲν, ὁμίλει μόνον περὶ τῶν ἀγαθοεργιῶν
της, αἵτινες ἀσχολοῦσιν αὐτὴν ἀπαύστως.

Ἡ Κ. Καστελέτου παρετήρησε τότε ὅτι ἡ Εὐα
ἐγίνωσκεν ὅλην τὴν ἱστορίαν τῆς υἱῆς; ἀφοσιώσεως
τῆς Λουίζης.

— Κυρία, εἶπεν ὁ ἱατρός, ἐπιμένω πιστεύων
ὅτι ἡ Εὐα σὰς κρύπτει τὸ μυστικόν της. Ψευδής
τις αἰδῶς παρεμποδίζει βεβαίως αὐτήν. Καλέσατε
τὸν πνευματικόν της, καὶ ἂς τὴν ὑποχρεώσῃ, εἰ
δυνατὸν, νὰ σὰς εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν.

Ὅτε ἀνεχώρησεν ὁ ἱατρός, ἡ Κ. Καστελέτου ἔ-
κλαυσε πικρῶς. Ἡ ἐπιστήμη κατεδίκασε τὴν Εὐαν,
ἐπειδὴ ἐφρόνουν, ὅτι ἐξέπαντο; ἡ ἀσθενεία της εἴ-
χεν αἰτίαν μυστηριώδη.

Ὁ πνευματικὸς προσεκληθῇ, ἂν καὶ ἡ Κ. Καστε-
λέτου δὲν ἠλπιζέ τι ἐκ τῆς ἐπεμβάσεώς του. Συγ-
κίνησις μυχίου οἴκτου ἐξωγραφεῖτο εἰς τὸ πρόσω-
πον τοῦ ἱερέως, ὅτε ἐξῆλθε τοῦ κοιτῶνος τῆς ἀ-
σθενούς; ἀλλ' ἡ Εὐα, γαλήνη καὶ εὐσεβής, προσηύ-
χετο τοὺς ὀφθαλμούς; ἀνυψοῦτα εἰς οὐρανόν. Ἡ
νέα δὲν ἐξεμυστηρεῖται τὰ τῆς συνεντεύξεως ταύτης
εἰς τὴν παιδαγωγόν της, ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν
ὥρων τινων, εἶπε πρὸς αὐτήν.

— Ἐξαδέλφη μου, ἡ Λουίζα Μερφὸν καὶ ὁ
Γάστων βραδύνουν πολὺ νὰ ἔλθουν.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Εὐα πολλάκις καὶ ἄλλοτε ἐξέφρασε
τὴν αὐτὴν ἐπιθυμίαν, ἡ παιδαγωγὸς διέταξε νὰ
ζευξῶσι τοὺς ἵππους καὶ μετέβη νὰ φέρῃ τὴν νεά-
νιδα Μερφόν.

— Λουίζα, γενναία Λουίζα, ἐψιθύρισεν ἡ Εὐα,
ἤθελον ὥστε ἡ ψυχὴ μου νὰ συναναμιχθῇ μετὰ τῆς
ιδιῆς σου!

Καὶ ἡ καρδία αὐτῆς ἐπαλλε σφοδρῶς, ἀναλογι-
ζομένη τὴν εὐτυχίαν τοῦ Γάστωνος. Ἡ Εὐα δὲν

ἡδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν συγκίνησιν αὐτῆς, ἐδέετο ὁμως τοῦ Ἰψίστου ἵνα ἐπιζήσῃ τοῦ πάππου της.

— Ὁ θάνατός μου, θὰ ἦναι σκληρὰ δι' αὐτὸν δοκιμασία... ἐψιθύρισε κλαίουσα.

Εἶτα ἐρωτῶσα ἐαυτὴν μετ' ἀφελούς αὐστηρότητος,

— Μὴ εἶμαι ἐνοχος, ἔλεγε, διότι δὲν ὠμολόγησα πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὴ ἠγνόουν...

Ἦ δὲ συνειδησίς της ἀπεκρίνετο ἐμπνέουσα αὐτῇ τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν τοῦ νὰ μὴ φέρῃ τὴν θλίψιν καὶ τὴν ταραχὴν εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀγαπώντων αὐτήν.

— Τὸ καθήκόν μου, τὸ αἰσθάνομαι, εἶναι τὸ νὰ μὲ χροποιοῦ ἡ εὐτυχία τοῦ Γάστωνος καὶ τῆς Λουίζης!... Ἡ ἀπατώμαι, Θεέ μου!... Φώτισόν με, ὁδήγησόν με!

Καὶ ἡ Εὐα ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας δεομένη εἰσέτι νοσερῶς. Ἐν τῷ μεταξῷ, ὁ μαρκίων, στηριζόμενος ὑπὸ τοῦ θαλαμηπόλου τοῦ εἰσηλθεν καὶ δια ἤχου φωνῆς ἡδέας ἅμα καὶ ἐπιπληκτικῆς,

— Διατί, εἶπε, κουράζεις τὸν ἑαυτὸν σου τοιούτοτρόπως; Εὐα, σὲ ἱκετεύω, φείδου τῶν δυνάμεών σου, ἂν ὅχι δι' ἄλλο, λυπούμενη καὶ ἐμέ.

Ἡ Εὐα ἀνηγέρθη ἐπιτόνωσ.

— Συγγνώμην, εἶπεν, ἡδὺν μειδιῶσα, δὲν θὰ γονατίσω πλέον μεχρὶ σοῦ ἱατρουθῶ.

Καὶ ἤλθε νὰ καθίσῃ πλησίον τοῦ πάππου της, ὅστις τετρομασμένος ἐκ τῆς θανασίμου ὠχρότητος, τὴν ἐθεώρει μετὰ θλίψεως καὶ ἀγωνίας, διαλογιζόμενος ταῦτα.

— Εἶδον τὸν πατέρα της ἀποθνήσκοντα εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του. Ἡ μήτηρ της, ὀλίγους μῆνας μετὰ ταῦτα ἀπέθνησκε, δίδουσα εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν. Ἦτο ὄρφανὴ ἀπὸ τῆς κοιτίδος. Ὅλη ἡ στοργὴ μου συνεκεντρώθη εἰς αὐτήν, ποτέ της δὲν μ' ἐπροξένησε τὴν ἐλαχίστην δυσἀρέσκειαν. Φεῦ! καὶ σήμερον ὑποφέρω δι' ὅλην, ὅσην μ' ἔδωκεν εὐτυχίαν.

— Μὴ θλίβεσαι, πάτερ μου, εἶπεν ἡ Εὐα, ἰδοῦσα αἴφνης δάκρυ βρέχον τὰ βλέφαρα τοῦ γέροντος. Παρεχάλουν τὸ Θεὸν νὰ μείνω διὰ νὰ πρηγορῶ τὰς ἡμέρας σου. Ἡ δέησίς μου εἰσηκούσθη, ὦ! μὴ κλαῖτε πλέον!

Ὁ μαρκίων ἔλαβεν αὐτῆς τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἔθλιψεν ἐπὶ τὰς καρδίας του.

— Πάτερ μου, εἶπεν ἡ Εὐα μετὰ βραχυταίνων, ἡ ἐξελθὼν μας μετέβη εἰς τῆς Λουίζης νὰ τὴν φέρῃ ἐδῶ μετὰ τοῦ Γάστωνος; πάτερ μου, θέλω νὰ σὲ ἀποτείνω μίαν παράκλησιν...

— Λέγε, λέγε, εἶπεν ὁ γέρων μετ' ἐνθέρμου προθυμίας.

Ἡ Εὐα προσεκλίνατο καὶ ἐπνέλαθε μετὰ ταπεινῆς καὶ τρεμούσης φωνῆς.

— Εἶναι καὶ οἱ δύο γενναῖοι καὶ ἀφωσιωμένοι, καὶ οἱ δύο ὑπέφεραν πολὺ!... Κάμε τους πλουσίους, σὲ καθικετεύω, μὴ τὰ πλοῦτή σου μεταβῶσιν εἰς χεῖρας [φιλαργύρων]...

— Ὁ Θεέ μου! σκέπτεσαι λοιπὸν ν' ἀποθάνῃς! Εὐα, φιλάτῃ κόρη μου, αὐτὸ λοιπὸν εἶναι τὸ μυστικόν σου;

— Ὅχι, δὲν θέλω ν' ἀποθάνω! ὅχι! θέλω νὰ ζήσω διὰ σέ!

— Ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι γέρον, πολὺ γέρον, ἐπανελάβε λέγων ὁ μαρκίων μετὰ δισταγμοῦ, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν μου...

— Μετὰ τὸν θάνατόν σου ποῖον πλέον θ' ἀγαπῶ;... εἶπεν ἡ Εὐα μετὰ φωνῆς μελωδικῆς; πάτερ μου, σὲ ἱκετεύω, ἀσφάλισον τὸ μέλλον τοῦ Γάστωνος καὶ τῆς Λουίζης, καὶ ἐξεπλήρωσας ὅλας μου τὰς εὐχάς!

Ἡ Εὐα μόλις ἐτελείωσε τὸν λόγον της, καὶ εἰσῆρχετο ἡ Κ. Καστελέτου, τὴν ὁποίαν ἠκολούθουν ἡ Λουίζα καὶ ὁ Γάσων. Οἱ δύο μελλονύμφοι ἀπέτεγκον τότε τὰ δάκρυά των, ἀλλ' ἡ συγκίνησις των ἐπηύξησεν ὅτε εἶδον ἑαυτοὺς ἐν μέσῳ τῆς νεαρᾶς κόρης καὶ τοῦ πάπου αὐτῆς.

— Ἐλθε πρὸς με, Λουίζα, ἔλθε, εἶπεν ἡ Εὐα! Δὲν γνωρίζεις, ὅτι σὲ ἠγάπων πρὶν σὲ γνωρίσω. Ἰδὲ πᾶν ὅτι με περικυκλοῖ εἰν' ἔργον τῶν χειρῶν σου! Τί δὲν ἔδιδον διὰ νὰ κάμω ὡς σὺ, μίαν τῶν ἐξ ἱάσμενης ἀνθοδεσμιῶν τούτων!

— Εὐα, ἐψιθύρισε ἡ Λουίζα, ἐγὼ σὲ γνωρίζω, σὲ ἀγαπῶ ἀπὸ τινων μόνον ἡμερῶν, ἀλλ' ἡ πρὸς σὲ εὐγνωμοσύνη καὶ ἀγάπη μου εἶναι ἀπειρος!...

— Μετάδος αὐτὴν εἰς τὸν Γάσωνα, μ' ἦτο προσφιλὴς ὡς ἀδελφὸς καὶ σὺ, Λουίζα, κάλει με τοῦ λοιποῦ ἀδελφῆν σου!

Καὶ ἔτεινε αὐτῇ τὴν χεῖρά της, διὰ δὲ τῆς ἄλλης, εἴλκυσε τὸν Γάσωνα, καὶ ἀποτεينوμένη πρὸς τὸν Μαρκίωνα,

— Πάππε, τῷ εἶπε, ἰδοὺ αὐτοὶ ἐνώπιόν σου! Εὐλόγησον αὐτοὺς, σὲ ἱκετεύω.

Ὁ γέρων εὐπατρίδης ἐξέτεινε τὰς χεῖράς του κλαίων, εἶτα διὰ φωνῆς διακοπτομένης ὑπὸ λυγμῶν.

— Εὐα, φιλάτῃ μου θύγατερ, Εὐα μου, θέλεις λοιπὸν ν' ἀποθάνῃς;

Ἀλλ' ἡ παρθένος εἶχεν ἐρυθρίασει ἐλαφρὸν ἐρύθημα, ἡ ἄυλος, οὕτως εἶπεν, μορφή της συνανμίχθη μετὰ τῶν λευκῶν ἀνθέων, ἅτινα ἐκόσμουσαν τὸν θαλαμὸν της.

Ὁ Γάσων εἶπε σιγανὰ εἰς τὴν Λουίζαν,

— Βλέπεις; καλῶς, φίλη μου, ὅτι ἡ Εὐα δὲν ἀνῆκει εἰς τὴν γῆν.

Καὶ προσέκλινον εὐλαβῶς, οἶονεὶ ἐνώπιον ἀγγέλου, ἀλλ' ἡ Εὐα ἠνέωξε τὰς ἀγκάλας της καὶ ἡ Λουίζα εὐρέθη ἐπὶ τῆς καρδίας της.

Ὁ Μαρκίων βλέπων τὴν Εὐαν τοσοῦτον ἀκτινοβόλον ἐπανεῦρε τὴν ἐλπίδα.

— Ἐσώθη! εἶπεν εἰς τὴν Καστελέτου, ἡ παρουσία τῶν νέων τούτων μελλονύμφων τῇ προξενεῖ καλόν. Ἄς ἔρχωνται συνεχῶς, σὲ παρακαλῶ... Ἀλλὰ πρέπει νὰ τοὺς ἀφήσω μαζῇ. Χαίρετε!

Ὁ γέρων ὠδηγήθη εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν. Ἐν τούτοις ἡ παιδαγωγὸς εἶχε ῥιγῆσαι δέξασθε τέλος τὴν ἀλήθειαν. Τὰ μεγάλα γαλανὰ ὄμματα

τῆς παρθένου προσελώθησαν ἀπενῇ ἐπὶ τῶν θυμάτων τῆς· ἡ ταραχὴ τῆς γραίας ἠΰζησε. Ἡ Εὐα ἔθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς καὶ φέρουσά αὐτὴν κατὰ μέρος.

— Δικτὶ νὰ θλίβῃσαι, ἀγαθὴ μου ἐξαδέλφη, εἶπε, δὲν βλέπεις πόσον εἶμαι εὐτυχὴς ἐκ τῆς εὐτυχίας τῶν;

Ἡ Ἔσια τοῦ Γάστρωνος ἀπεσύρθη κατατεθλιμμένη, διατάζουσα περὶ τῶν ὑπονοίων τῆς ἀλλὰ μὴ ἐλπίζουσα τὴν σωτηρίαν τῆς κόρης.

Ἡ Εὐα ἐκάθησε μεταξὺ τῶν δύο μελλονύμφων.

— Ζητῶ κ' ἐγὼ, φίλοι μου, τὸ μέρος τῆς χαρᾶς μου εἰς τὴν εὐτυχίαν σας, καὶ θέλω ὥστε ἡ ἐνθύμιαίς μου νὰ ζῇ διχ παντὸς ἐν μέσῳ ὑμῶν.

Εἶτα διηγήθη τὴν ἱστορίαν τῶν τεσσάρων τελευταίων ἐτῶν αὐτῆς. Μετὰ τὰς διαφόρους σπινθήσεις, τὰς ὁποίας ἡ ἀπλὴ αὐτὴ διήγησις ἐπρόξενησεν εἰς τὸν Γάστωνα καὶ τὴν μνηστήν του καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς διηγήσεως, ἡ Εὐα λαβοῦσα κλῶνα ἰάσμεως τὸν διένειμε πρὸς αὐτοὺς, εἰπούσα,

— Φυλάξτε τοῦτο εἰς ἀνάμνησίν μου.

Ἡ Ἔσια ἐτελέσθη. Ὡς ἀπῆλθον, ἡ Εὐα ἐστῆ-ναζε, προσπηχάθη καὶ ἠθάνθη τὰς δυνάμεις αὐτῆς ἐκλιπούσας. Κατηνάλωσεν ἐν ταύτῃ τῇ συνεντεύξει τὰς ὀλίγας δυνάμεις ὅσαι τῇ ἔμενον.

Κραυγὴ ἀπελπισίας ἀντήχησε πάραυτα καθ' ὅλον τὸ μέγαρον, ὅπου ἡ ἀνεξάντλητος ἀγαθότης τῆς νεάνιδος προσεῖλκυεν ὅλας τὰς καρδίας.

— Ἡ Κυρία Εὐα θ' ἀποθάνῃ! . . . ἡ Κυρία Εὐα ἀποθνήσκει! . . .

Ὁ μαρκίων τὴν στιγμήν ἐκείνην προσέθετε εἰς τὴν διαθήκην του τὸν ὅρον ὅν ἡ Εὐα πρὸ μικροῦ τῷ ἐζήτησε, καὶ ὁ καλαμος ἔπασεν ἐκ τῶν χειρῶν του· τὸ ψῆχος τοῦ θανάτου διέτρεξε καθ' ὅλας τὰς φλέβας του.

— Εὐα μου! Εὐα μου, ἐκρύχασε. Φέρετέ με πρὸς αὐτήν.

Ἀλλ' ἡ Εὐα ἀπῆρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν, διότι καὶ αὐτὴ παρεκάλεσε τὴν παιδαγωγὸν νὰ τὴν φέρῃ πρὸς τὸν πάππον τῆς.

Ὁ γέρον ἐγνώρισεν ἐπὶ τῶν χαρακτήρων τῆς θυγατρὸς του τὰς βεβαίαις ἐνδείξεις τοῦ θανάτου, καὶ ὁ θάνατος κατελάμβανε καὶ αὐτὸν. Ἐπιθύρσει τελευταῖον τὸ ὄνομα τῆς Εὐας καὶ ἔπεσε ἄψυχος ἐπὶ τῆς ἑδρας του.

Ἡ Εὐα ὅμως ἐπέζησε τοῦ πάππου τῆς μίαν ἡμέραν.

Τὸ ψυχορρήγημά τῆς ἦτο βροχὸν καὶ γλυκύ. Ἐζήτησεν ἰάσμεν, ἡ εὐνὴ τῆς ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ λευκῶν ἀνθέων καὶ βεβρεγμένη ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς ἐργατιδος αὐτῶν.

— Ἐχε θυγατέρα σου τὴν Λουίζαν, εἶπεν ἡ Εὐα εἰς τὴν Κ. Καστελέτου, ἡ Λουίζα θὰ μὲ διαδεχθῇ πλησίον σου.

Εἶτα ἀποτεινομένη πρὸς τὴν Λουίζαν.

— Ἀδελφὴ μου, δὸς τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸν σύζυγόν σου. Θέλεις ἀγαπᾶ τοὺς πτωχοὺς καὶ θέλεις προσεύχεσθαι μετ' αὐτῶν ὑπὲρ τῶν γονέων μου, τοῦ

πάππου μου καὶ ἐμοῦ . . . Εὐλογητὸς ὁ Θεός! ἐπιθυροῖς τέλος, ὁ πατήρ τοῦ πατρός μου προηγήθη ἐμοῦ εἰς τὸ μνήμα, ὑπάγω νὰ τὸν εὕρω . . . ὕγιαίνε Γάστρων . . . ἀδελφὸς μου . . . ὕγιαίνε.

Ἡ φωνὴ τῆς ἐσβίβη, ἡ καρδία τῆς ἔπαυσε πάλλουςα, ὁ οὐρανὸς ἐδέχετο ἓνα ἄγγελον περιπλέον.

Ἡ Κ. Καστελέτου ὁ Γάστρων καὶ ἡ Λουίζα διήλθον τὴν νύκτα προσευχόμενοι παρὰ δύο νεκρικὰς κλῖνας. Τέλος, ἡ αὐτὴ ἐκφορὰ ὠδήγησε πρὸς τὸν τάφον τὸν Ἀδῆμ, τελευταῖον μαρκίωνα τοῦ Πύργου Ἀδῆμ, καὶ τὴν ἐγγονὴν αὐτοῦ Εὐαν, τελευταῖον βλαστὸν ἐνδόξου οἰκογενείας.

Εἶφος ἐκόσμηε τὸ φέρετρον τοῦ μαρκίωνος, ἀλλὰ τὸ τῆς παιδὸς, τὴν ὁποίαν ὁ Χαρὼν ἐθέρισεν εἰς τὸ πρῶτον ἐκ τῆς ζωῆς τῆς, ἐκαλύπτον τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἡ ἀπὸ τὸς τοσοῦτον.

Σήμερον τὸ μέγαρον κατοικεῖται παρὰ τῶν ἐπιζησάντων, εἰς θάλαμος, περικεκοσμημένος ὑπὸ σφάνων τεχνητῶν ἰασμῶν, χρησιμεύει ὡς εἰκονοστάσιον εἰς τὴν οἰκογένειαν.

Ἐκ τοῦ θαλάμου ὑψώθη εἰς οὐρανοὺς, ὡς ὁ σμῆν ἐμπρόσδεκτος τῷ Κυρίῳ, ἡ ψυχὴ παρθένου, ἀποθανούσης ἐν ὅλῃ τῇ ἀργότῃ τῆς πρώτης ἀθωότητος, ἀποθανούσης διότι ἠγάπησε διὰ τοῦ ἔρωτος ἐκείνου, ὅστις εἶναι ἴδιος εἰς μόνους τοὺς ἀγγέλους τοῦ Παραδείσου.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

K. Π.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΝΘΥΜΗΣΙΣ.

Ἱστορία Δαλείας.

—ο—

Τὴν ἱστορίαν μιᾶς δαλείας σὰς ὑπεσχέθη καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἐκπληρῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου. Εἰς ὑμῶν δέ, ὅτων μὲν τοὺς κήπους κοσμεῖ τὸ καλλίχρον τοῦτο τοῦ Μεζικίου ἄνθος διπλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον θέλετε εὐρεῖ εἰς τὴν διήγησίν μου· ὅσοι δὲ δὲν ἔχετε αὐτὸ, ἀκούσαντες τὴν ἱστορίαν ταύτην θέλετε προσπαθῆναι νὰ τὸ ἀποκτήσῃτε.

Α'

Ἀδιάκριτος διαβάτης.

— Λοιπὸν, κυρίαι μου, τὴν δαλείαν ὀφείλομεν εἰς τὸ Μεζικὸν ὅπερ στέλλον ἡμῖν τὸ φυτὸν τοῦτο ἐσκόπει νὰ εὐχαριστήσῃ μᾶλλον τὸν στόμαχον ἡμῶν ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν ὀφθαλμολογίαν. Τῶντι οἱ Μεζικανοὶ τιμῶσιν αὐτὸ ὡς τροφὴν καὶ ὄχι ὡς ἄνθος, καὶ τοῦ Πιζάρου οἱ ἀπόγονοι κατασκευάζουσι διὰ τῶν ριζῶν αὐτοῦ διάφορα ὀρεκτικὰ φαγητά.

— Ἀδιαφοροῦμεν περὶ τοῦ φαγητοῦ, κύριε! Πολὺ ὕλιστής εἴσθε! Ἀπὸ τῶν ριζῶν ἔλθετε, σὰς